DOPRAVNÍ OBSLUŽNOST ZÁKOLAN SE VÝRAZNĚ ZLEPŠÍ

V průběhu posledních měsíců probíhala intenzivní jednání o změnách jízdních řádů a posílení linek autobusové dopravy. Impulzem bylo mj. zavedení parkovného v Praze 6, což postihlo nejen obce kladenského regionu, ale i samotnou Prahu. Po Zákolany je významné především nové spojení s Holubicemi, resp. Libčicemi s přestupem na spoje do Prahy. Nová linka 456 nahradí stávající linku 99 ze Slaného, autobus však nebude končit na Trněném Újezdu, ale od 21. srpna bude pokračovat směrem na Libčice, kde je zajištěna návaznost vlaku. Zapojení do pražského integrovaného systému navíc představuje lepší komfort a zlevnění jízdného. Doufáme, že tak řada z nás upřednostní veřejnou dopravu před osobními automobily a ulehčí dopravním zácpám.

KOMPOSTÉRY PRO OBYVATELE OBCE

Obec Zákolany získala dotaci na kompostéry a štěpkovač. Kompostéry jsou určené nejen pro potřeby obce, ale i pro obyvatele, kteří v loňském roce vyplnili anketní lístek a projevili o kompostér zájem. Kompostéry budou dodávány v průběhu července a prosíme všechny zájemce, aby nahlásili kontaktní údaje na obecním úřadu.

FOND NAŠÍ KNIHOVNY SE NEUSTÁLE ROZŠIŘUJE

V tomto roce jsme se zaměřili především na doplňování titulů k maturitní zkoušce. V našich policích tak můžete najít například Pavićův ***Chazarský slovník***, Burgessův ***Mechanický pomeranč***, Márquezových ***Sto roků samoty***, Woolfové ***Paní Dallowayovou*** a mnoho dalších. Kromě půjčování knih ze stálého knižního fondu je po domluvě možné obstarat i knihy z jiných knihoven.

Knihovna je otevřena každý pátek od 17:00 do 19:00.

Aktuality můžete sledovat na facebookové stránce https://www.facebook.com/knihovnazakolany/

Skvělý sportovní výkon předvedl zákolanský tým na druhém ročníku Her bez hranic v sobotu 24. června v Otvovicích. Zaslouženě tak kapitán Petr Nekvinda převzal putovní pohár za 1. místo.

Třicátý ročník volejbalového turnaje proběhl i tentokrát ve skvělé atmosféře na Malém sokolském hřišti. Velký dík patří jeho organizátorům, především Pavle a Pavlovi Šarochovým a Hance Koflákové!

I tentokrát se Budečská rotunda otevřela návštěvníkům u příležitosti Noci kostelů. V pátek 9. června zde vystoupila hudební skupina Veronika & The Band a restaurátorka Pražského hradu Alena Havlínová nás seznámila s průběhem restaurování zbroje sv. Václava.

Báráčnická obec Podbudeč byla v Zákolanech založena v roce 1934. I když má dnes mnohem méně členů, schází se pravidelně každý měsíc v Restauraci U Libuše nebo v klubovně u Milana Pekárka. A je potěšující, že se k báráčníkům hlásí i mladá generace.

Uklidili jsme další černou skládku! Tentokrát z břehů Třebusického potoka, kde se do budoucna plánuje lávka a cesta ke Kolečskému rybníku. Doufáme, že se jeho majiteli podaří získat dotaci na celkovou revitalizaci, jejímž cílem je nejen vyčištění rybníka, ale též nové tůně a čistící systém samotného potoka.

Prvním nářezem Zákolanského koncertního léta 2017 bylo duo bubeníků Oleg Sokolov & Radek Doležal z katedry bicích HAMU. Museli přidávat.

V rámci Zákolanského koncertního léta představila v Piance Dalibor svůj nový recitál také Bára Štěpánová. Slyšeli jsme milé a nestárnoucí hity, zazpíval i Jan Kalousek, ale určitě nezapomeneme na Levandulovou v podání Bára Štěpánová - Míra Barabáš.

Mnozí čtenáři patrně zaznamenali objekt na střeše zákolanské Pianky. Autorem této sochy je sochař a malíř Michal Cimala, který patří mezi nejvýraznější umělce střední generace. Své sochy, ale i obrazy představil na desítkách samostatných i skupinových výstavách doma i v zahraničí. Působí také jako asistent na Akademii výtvarných umění v Praze. Dlouhou dobu byla tato socha umístěna na střeše legendární Trafo galerie, známější pod názvem Trafačka. Dlouhá léta byla symbolem tvůrčí svobody a nezávislosti. Po ukončení činnosti (objekt byl asanován) byla socha dlouhou dobu v depozitáři. Díky přátelství s Pavlem Sarnovským byl Cimala ochoten svou sochu znovu veřejně ukázat právě na Piance. Díky Cimalově soše tak mají Zákolany již druhou sochařskou dominantu, která dalece přesahuje lokální význam.

Otto M. Urban

BUDEČSKÉ ROZHLEDY

Budečské rozhledy | periodicita : čtvrtletní | místo vydávání: Zákolany | číslo 42 | datum vydání: 27.6.2017 | evidenční číslo : MK ČR E 19506 | název vydavatele: Občanské sdružení Budeč | identifikační číslo: 26630249 | adresa: Kováry 3, 273 28 Zákolany | tel.: 725 026 569 | k vydání připravili: K. Škardová, L. Wittlichová, O. Klouček | grafický koncept: O. Klouček | sazba a zlom: O. Klouček | tisková produkce: I. a M. Hájkovi

Budečské rozhledy 42.indd 1-2

BUDEČSKÉ ROZHLEDY

LIST OBČANŮ ZÁKOLAN, TRNĚNÉHO ÚJEZDU A KOVÁR ČERVEN 2017 I ČÍSLO 42

Škola povyrostla a zkrásněla

Slavnostní otevření nových prostor v ZŠMŠ Pod Budčí proběhlo 12. května 2017. Napětí hektických měsíců učitelé vypustili střešními okny a mohou začít psát novou kapitolu.

Úvodní slovo

Milí sousedé,
tohle vydání obsadila naše malá velká škola Pod Budčí, která prochází zásadní proměnou. Přeju jí úspěch. A protože školství rozumí každý, přidám i já trochu pedagogiky, kterou jsem pochytil při pasení ovcí. Může se hodit i jinde.

1. Učte se od svých svěřenců. Respektujte holý fakt, že ovce rozumí pasení lépe než vy. 2. Dejte jim volnost a zbytečně nezasahujte. Když jste v klidu, ovce jsou také v klidu. Když na ně křičíte, běháte a mácháte rukama, ovce dělají strašné blbosti. Pak máte všichni spoustu práce navíc. 3. Když dáte ovcím pevné hranice, budou se v nich cítit bezpečně. Pokud je cokoliv vyplaší, vrací se zpátky do své domovské ohrádky. 4. Vždycky se najde aspoň jedna ovce, která zkouší, jestli je za ohradou tráva zelenější. Pokud zákaz překoná, ostatní ji následují. To nemůže zůstat bez trestu. 5. Vytvořte ovcím vhodné návyky. Ty je drží pevněji než nejsvalnatější ovčák. 6. Když ovcím zmenšíte výběh, chvíli bečí a pak si zvyknou. 7. Všechny ovce chtějí být spolu. Oddělená ovce panikaří. 8. Pokud si ovcí vůbec nevšímáte - zvlčí. 9. Přes poledne nikdo nechce dělat, i ovce si raději dají šlofíka. A desátá, nejdůležitější, finta na závěr: Pokud chcete ovce kamkoliv dovést, vezměte si kýbl obilí. Nebo pomeranč nebo koblihu.

Hezké léto vám přeje
pasáček z Kovárských strání

ROZHOVOR S CELOU ŠKOLOU

Jak se rodí učitel/ka

ŠKOLNÍ ROK 2016/17 BYL V ZÁKOLANECH V MNOHA OHLEDECH VÝJIMEČNÝ. OBEC ZÍSKALA DOTACI NA KOMPLETNÍ REKONSTRUKCI PŮDY A SKLEPŮ, A TAK JSME V ZÁŘÍ VÍTALI ŽÁKY A JEJICH RODIČE SICE RADOSTNĚ, ALE S TÍM, ŽE NÁS ČEKÁ ŘADA KOMPLIKACÍ A STAROSTÍ S OČEKÁVANOU STAVBOU. MÍSTO PLÁNOVÁNÍ KROUŽKŮ A MIMOŠKOLNÍCH AKTIVIT JSME VYMÝŠLELI, KDE SE DĚTI BUDOU UČIT, KDE SE BUDE VAŘIT, KDE BUDOU MÍT UČITELÉ ZÁZEMÍ PRO SVOU PRÁCI. NEBYLO TO VŮBEC JEDNODUCHÉ, ALE ZVLÁDLI JSME TO. A TO PŘEDEVŠÍM DÍKY PEDAGOGICKÉMU SBORU A PERSONÁLU ŠKOLY.
JE TEDY NASNADĚ, ŽE NÁS ZAJÍMÁ, PROČ SE NĚKTEŘÍ Z NÁS ROZHODNOU STÁT SE UČITELEM ČI VYCHOVATELEM. A PROTOŽE NÁS PO PRÁZDNINÁCH ČEKÁ I VÝZNAMNÁ ZMĚNA VE VEDENÍ ŠKOLY, ZEPTALI JSME SE, JAK SI NAŠI UČITELÉ PŘEDSTAVUJÍ IDEÁLNÍ ŠKOLU.

HANA HLINKOVÁ (ŘEDITELKA 2009 – 2017)

Od první třídy se nás jako malých dětí ptali na naše přání budoucího povolání. Já vždy odpovídala svým, jak jsem se dětsky domnívala, skromnějším a uskutečnitelnějším plánem, že chci být učitelkou. Mezi mé odvážnější plány patřila spisovatelka a zpěvačka, ty mi však přišly jako něco, čím se člověk stane spíš zázrakem než realistickou životní cestou. Mým dostupným učitelským vzorem byla naše paní učitelka prvního stupně, zatímco žádná živá zpěvačka ani spisovatelka nebyla nadosah. Paní učitelku jsem mohla při práci pozorovat každý den a srovnávat s ní své představy o budoucím povolání. Stala se tenkrát mým vzorem spíše v negativním smyslu – v duchu jsem myslela na to, že až já budu ve stejné roli, nechci nikdy za žádných okolností nespravedlivě nadržovat šikovným holčičkám, jak se mi zdálo, že činí ona. V pozitivním smyslu jsem ji zase obdivovala při hudební výchově, kdy hrála úžasné doprovody na klavír. Mé dětské úvahy nabyly reálnější podoby v septimě víceletého gymnázia, když jsem byla skutečně přijata na vysokou školu pedagogickou, učitelství prvního stupně. Vždy mě velmi těšily všechny činnosti, které nejsou pouze intelektuálně zaměřeny – hudba, sport, tanec, divadlo, výtvarné a rukodělné aktivity, byla jsem tedy velmi ráda, že se jim mohu věnovat i v rámci svého studia. I když se mi v následující pedagogické praxi nedařilo vždy naplňovat své ideální představy o povolání učitele tak, jak jsem si plánovala od dětství, s odstupem stále považuji toto zaměstnání za smysluplné a radostné. Nejvíce pracovních zkušeností mi přineslo uplynulých osm let v roli ředitele a zároveň učitele Základní a mateřské školy pod Budčí v Zákolanech a je pro mne velkou ctí, že jsem zde mohla s vašimi dětmi i s vámi rodiči prožívat každodenní radosti i starosti této krásné školy. Byla mi tím poskytnuta dlouhodobější příležitost k pozorování a porovnávání:

- pestré palety přístupů rodičů k výchově svých dětí a ke vztahu ke škole,
- vztah dalších učitelů k výuce a zodpovědnosti za svěřené dětské duše,
- pracovních vztahů v kolektivu všech zaměstnanců školy,
- byrokratické zátěže školství v ČR,
- přístupu zřizovatele školy k existenci a fungování školy v malé obci,
- přístupu k práci ředitelů škol ze strany úředníků a dalších institucí, které se dostávají do vzájemných vztahů se školou,
- vlastních fyzických i duševních sil v průběhu školního roku atd.

Pokračování na str. 2

27.6.2017 1:08:28

pokračování ze str. 1

Přes veškeré obtíže spojené s funkcí ředitele školy mě však stále jako dříve nejvíce těší pozorovat vývoj dětí, jejich radostné emoce, jejich zrání k dospělosti, jejich pokroky v dovednostech i myšlení, jejich vzájemné vztahy ve skupině a v rodině i jejich fyzickou proměnu v dospělé lidi. Velký dík patří především Vám, rodičům, za pomoc a ochotu spoluutvářet příjemné prostředí pro děti, učitele i rodiče. Děkuji také za každé vřelé slovo povzbuzení a pochopení, které je nejen na konci školního roku blahodárným pokrmem pro ucho učitelovo, neboť dodává nové odvahy a naděje ve smysl této nelehké a zodpovědné práce. Přeji škole v Zákolanech do dalších let pozitivní podmínky k dalšímu růstu pro potěchu a užitek všech, kterým na ní záleží!

PETR KALENSKÝ (TŘÍDNÍ UČITEL)

Nadneseme-li téma ideální školy, pak je třeba se ptát na ideál školství a vzdělanosti. Úlohou moderního školství je, dle mého názoru, harmonický vztah učitele a žáka. Tento vztah nesmí být autoritářský, ale partnerský. Ve škole je třeba vytvořit příjemné a laskavé prostředí, jen tak mohou vytanout otázky. A výchova má smysl pouze tehdy, začne-li se žák ptát. Smyslem výchovy je tedy podněcování pomocí otázek, které si žák může klást. Školní vzdělání by mělo být prostředkem společného hledání, společným bádáním a tázáním. Výchova by měla přispět k jasnému pohledu k podstatě – to dělá člověka svobodným. Jeho mysl a činy pak nejsou vedeny sobectvím či službě ideologiím, ale vycházejí ze samé přirozenosti.

Zeptáte-li se zahradníka, proč zahradničí, patrně vám odpoví, že ho to baví. To je však jen částečná odpověď. Zahradničí, protože rád upravuje stav věcí do té podoby, kterou pokládá za správnou. Pořádá tedy věci tak, jak by měly být. Seká trávu, zastřihuje větve stromů – paralelu mezi sadařem a pedagogem viděl už Komenský. Takže tedy k úvodní otázce – jo, rád pracuji na zahradě…

ROMANA ONDRÁČKOVÁ (TŘÍDNÍ UČITELKA)

Ideální škola? Na ideální školu nevěřím a pro sebe ani své děti ji vlastně nepotřebuji. Základem je pro mě bezpečné prostředí, dobrý kolektiv dětí, pedagogů, ostatního personálu, rodičů, pestrá výuka. A k tomu všemu schopnost kompromisu, domluvy a někdy slevení ze svých požadavků, ideálů. V tomto pohledu je naše škola pro mě i naše děti „ideální" a jsem za ní opravdu vděčná.

PAVLA PAZDEROVÁ MERLINOVÁ (UČITELKA PŘÍRODOVĚDY)

Ideální škola podle mého názoru v čisté podobě neexistuje. Je to místo, kde se k sobě chovají všichni lidé s respektem, nepodráží se tam a nepomlouvá. Místo hledání odpovědí na otázky dětí, aha-momentů a kde jeden do druhého nekopá. Posouvání hranic vědění i morální výchova. Taky smích, trocha neorganizovanosti a …. chození do přírody. Také tam patří údiv a vědomí, že nejsem pánem tvorstva, ale jen malý bezvýznamný šroubeček. A ohled na potřeby druhého i potřeby vlastní. Také by si tam mohl člověk po obědě zdřímnout :-)

Od dětství mě bavilo organizovat a tvořit. Začalo to ve skautu, kde jsem vedla družinu (6-8 dětí), během studia na vysoké škole jsem pořádala víkendové akce a tábory pod hlavičkou Hnutí Brontosaurus pro středo a vysokoškoláky, na mateřské víkendové pobyty pro rodiče s dětmi, abych zakotvila v zákolanské škole, kde s chutí tvoříme s dětmi a navzájem se inspirujeme.

JITKA SEIDLOVÁ (TŘÍDNÍ UČITELKA)

Podle mne ideální škola naučí děti číst, psát, počítat, ale především mít rád místo, kde se tyto dovednosti naučily.

Učitelkou jsem proto, že mě děti stále ještě po těch letech umí překvapit, rozesmát a pobavit.

PAVLÍNA URBANOVÁ (UČITELKA ANGLIČTINY)

Ideální škola představuje nejen milé vzpomínky na dětství a dospívání, ale i motivaci chtít své okolí a svět dále zkoumat a dozvědět se o nich co nejvíce.

Že jsem se stala učitelkou, vlastně vyplynulo tak nějak přirozeně. Už za studií jsem se zabývala výukou anglického jazyka v různých kurzech. Po několika letech jsem byla požádána, zdali bych učila děti v ZŠ a MŠ Pod Budčí. Nápad se mi zalíbil a dodnes si myslím, že má velký smysl seznámit děti se základy cizího jazyka a zprostředkovat jim informace o jiném kulturním prostředí. Zcela určitě bude jejich život pestřejší.

MÍŠA KNĚZOVÁ (DRUŽINÁŘKA)

Ideální škola by měla být menší, aby se všichni znali jménem a děti se setkávaly i s dalšími věkovými skupinami. Měla by používat respektující přístup ke každému a zároveň dodržovat uvnitř společně dohodnutá pravidla. Měla by zaměstnávat ty, kteří chodí do práce rádi a není to pro ně jen způsob obživy. Učitelé by měli umět učit dle aktuální situace a potřeb dětí. Počet dětí ve třídách by měl sloužit k udržení pozornosti všech, např. 30 člennou třídu rozdělit na dvě.

Vychovatelkou jsem se stala, protože jsem chtěla dělat něco užitečného pro společnost. Původně jsem mířila do jednoho dětského domova. Odtud mne dvakrát poslali studovat, ale ani pak pro mne neměli místo. Nakonec mne kolega přivedl do zákolanské školy.

KÁJA HABARTOVÁ (DRUŽINÁŘKA)

Mám ráda děti, baví mě být v jejich přítomnosti a pozorovat jejich volnou hru - mnohdy to předčí divadelní vystoupení. Každé dítě je jedinečné, a každé vyžaduje jiný přístup. To mě na této práci velmi fascinuje, protože díky tomu nesklouzávám do stereotypu, každý den je pro mě pestrý - přestože je stejný. Denně předávám já něco dětem, ale zároveň dostávám obrovské porce poznání od dětí - jsme si tak trochu učiteli navzájem… Musím se přiznat, že to nejcennější, co mi práce v družině, v dětském kolektivu přináší je, že jsem (a myslím, že to tak vnímají i děti) součástí jejich družiny. Díky tomu je mi dopřáno vracet se do dětských let a plně si s nimi užít hru nebo třeba i nějakou tu malou lumpačinu (když mi na to stačí síly:-)). To se ve společnosti nás dospěláků stává díky našim zábranám již těžko.

SIMONA DUDMAN (DRUŽINÁŘKA)

Ideální škola/školka, je taková, kam děti rády chodí a nejraději by šly i o víkendu. Kam učitelé jdou ráno s radostí a ne s nechutí. Rodiče pomáhají ne s domácími úkoly, ale s mimoškolními aktivitami. Vše ostatní se už, podle mě, vždy nějak vyřeší a dobře dopadne.

Protože jsem vždycky trávila svůj volný čas s dětmi /nejen svými/ navedl mě můj životní směr po několika letech v privátním sektoru do školství. Po rodičovské dovolené, při které jsem dostudovala mimoškolní a předškolní pedagogiku, to prostě a jednoduše tak vyplynulo. Je mi tu hezky.

PAVLÍNA BEKEČOVÁ (UČITELKA V MATEŘSKÉ ŠKOLCE)

Být učitelkou v mateřské školce je takový můj celoživotní sen. S malými dětmi jsem byla v kontaktu už jako náctiletá. Vyrůstala jsem na sídlišti a mnohá odpoledne jsem často trávila tím, že jsem chodila „vozit" kočárky různým sousedkám v okolí. Jim to pomohlo a mě to bavilo. Také jsem jezdila, nejprve jako praktikantka, později jako vedoucí, na dětské tábory a pomáhala jsem jako dobrovolník ve volnočasovém klubu pro děti. Pak nastala éra pedagogických studií, pobyt v zahraničí a od roku 2005 jsem se „usadila" v zákolanské školce. Svoji práci vnímám nejen jako zaměstnání, ale je to také můj koníček. Práce s dětmi mě moc baví a každý den se od těch capartů mám co učit, i když už jsem dospělá …

Každé nové dítě v mateřské školce je pro mě obrazně řečeno, takovým čistým, nepopsaným listem papíru. Většinou poprvé a samostatně vstupuje do světa jiných dospělých, než je táta, máma a nejbližší rodina. Poznává jiný svět, než je ten doma, vytváří si nové hodnoty a vztahy, poznává jiné autority, získává nové přátele, zkušenosti, zážitky, informace, učí se vytvářet si a vyjadřovat své vlastní hodnoty, postoje a názory. A je na nás, na učitelích, jak budou popsané první stránky v jejich knize školních zkušeností. Vždyť zážitky ze školky si sebou často neseme po celý zbytek života.

Práce ve školství je pro mě velká studnice moudrosti, výzva, inspirace, radost, zábava, ale také velká zodpovědnost. A když mi je někdy smutno, stačí jeden dětský úsměv a hned je na světě líp…

VRÁŤA KŘIVANOVÁ (UČITELKA V MATEŘSKÉ ŠKOLCE)

Každý máme představy o ideálu různé. Pro mne je ideální školka ta, kam se děti těší a chodí rády!

Proč jsem se stala učitelkou? Maminka učitelka, tatínek učitel, takže… Myslím, že takto pracovní pozici ve školce ani nevnímám. Spíše se snažím být prodlouženou rukou maminek a kamarád, který ochrání, pomůže, poradí a snaží se nepokazit žádnou legraci.

Ptala se Lucie Wittlichová

NOVÁ PANÍ ŘEDITELKA SE PŘEDSTAVUJE

Po osmi letech čeká naši Základní a Mateřskou školy Pod Budčí změna vedení. Od nového školního roku bude v jejím čele stát nová paní ředitelka, paní Šárka Třísková. Její představu o úloze školy přinášíme v tomto vydání a těšíme se na spolupráci s novou kolegyní.

Koncepce rozvoje Základní a Mateřské školy Pod Budčí

Škola by ve svém působení měla akcentovat názornost a přiměřenost výuky, vnímavost a imaginační schopnosti dětí. V této souvislosti bych ráda navázala na základní myšlenky Kala Slavoje Amerlinga a jeho snahu postupovat systematicky od věcí a pojmů, nacházet rozmanité vztahy mezi poznatky, užívat názorné pomůcky, stručné vyjadřovat fakta k zapamatování a promyšleně třídit učivo.

Základní cíl vidím ve vytvoření školního prostředí beze strachu, kde budou mimo znalostí důležité i vztahy mezi dětmi a učiteli a děti se zde budou cítit dobře.

Podporovala bych otevřenost školy komunitě a vítala spolupráci s rodiči i dalšími občany. Jako ohromnou devizu vnímám těsné propojení mateřského centra, mateřské školy a základní školy.

Usilovala bych o udržení vysoké kvality výuky v bezpečném a přátelském prostředí. Dbala bych na to, aby naše škola vychovávala vzdělané a samostatné žáky, kteří budou činní v komunitě. Nabídla bych dětem i kolegům dostatek prostoru pro realizaci vlastních nápadů.

Snažila bych se vytvořit a zachovat fungující a trvalý tým, který bude k dětem i rodičům přistupovat jako k partnerům. Společně bychom podporovali iniciativu, vynalézavost, vytrvalost a důkladné zkoumání všeho, co dětí zajímá.

Uvědomuji si, že dnešní děti jsou jiné, než byli žáci dříve. Uplatňovala bych rozmanité výukové metody odpovídající přirozené rozmanitosti žáků a jejich ambicí i technologickým možnostem jejich vzdělávání. Usilovala bych o spokojenost dětí s výukou jednotlivých předmětů. Chci, aby děti neměly pocit, že se učí věci, které jim nebudou v životě k ničemu.

Zaměřila bych se na rozvoj estetického cítění dětí a jejich schopnosti vnímat umělecká díla. Vedla bych žáky tak, aby se uměli učit a bavilo je to.

Vedla bych školu spravedlivě s cílem dodávat dětem sebevědomí a vytvořit takové prostředí, aby se zde děti nenudily. Domnívám se, že neexistuje špatná odpověď na otázku – odstranila bych případný strach z chybné odpovědi.

Nabízela bych žákům možnost výběru (např. vypracovat jedno z několika cvičení za domácí úkol, pracovat samostatně, ve dvojici, když ve dvojici, s kým).

Ráda bych vytvořila ve škole takové prostředí, aby děti i rodiče byly spokojeni s vlivem, který mají na dítě spolužáci a další žáci školy. Akcentovala bych spokojenost s prací třídních učitelů, informovaností o chování a prospěchu i dění ve škole.

Snažila bych se umožnit dětem dostatek pohybu na čerstvém vzduchu s využitím krásného prostředí parku „Okolí Okoře" a zdravého stravování.

Z regionálních organizací bych spolupracovala např. se Sládečkovým vlastivědným muzeem, Lidickou galerií, Centrem ekologické výchovy AVES v Brandýsku i s dalšími institucemi v Kladně a Praze.

Mgr. Šárka Třísková

Zákolany předaly jako poděkování odcházející ředitelce školy ručně vyrobený cimbál z dílny vracovského primáše Pavla Petržely. Hana Hlinková zatím drží na snímku banjo, ale kdoví, třeba za pár let dohoní to, co se na Moravě dívky učí od jeslí - zkrotit 78 strun dvěma paličkami.

REKONSTRUKCE ZÁKOLANSKÉ ŠKOLY

Půda dříve.

Půda nyní.

Jednou z největších událostí tohoto roku byla rekonstrukce budovy základní a mateřské školy. O rozšíření a opravu střechy usilovala obec několik let a celkem třikrát předložila žádost o dotaci. Protože se dotační výzvy pokaždé mění, museli jsme přepracovávat stavební projekty a zdůvodňovat, proč potřebujeme pro naše děti více prostoru. Ale ani potřetí jsme nepatřili mezi vyvolené a naše žádost byla zamítnuta. Obrovská radost přišla v červenci loňského roku, když nám ministerstvo školství sdělilo, že se uvolily finance a naše škola byla dodatečně zařazena mezi úspěšné žadatele. Podmínkou však bylo realizovat stavbu v neuvěřitelně krátkém časovém termínu.

I přes veliké obavy, zda jsou podmínky splnitelné, jsme se rozhodli dotaci přijmout a okamžitě jsme zahájili veškeré potřebné kroky, abychom rekonstrukci zvládli v co nejkratším čase. Dva měsíce prázdnin, kdy se prázdné školy obvykle opravují, jsme strávili administrativou, výběrovými řízeními a přípravou stavby. Samotné stavební práce jsme zahájili s příchodem dětí do školy. Místo vymýšlení školních i mimoškolních aktivit musel pedagogický sbor vyklízet prostory, a především řešit, kde se bude s dětmi učit a kde se budou stravovat.

Půda dříve.

Půda nyní.

Sklep dříve.

Kuchyně nyní.

Následovalo několik měsíců, které vyžadovaly pevné nervy. Učilo se v Restauraci U Libuše, na fotbalovém hřišti, v klubovně a na obecním úřadu. Děti se neustále přesunovaly, což bylo zábavné v teplých měsících, ale za deště a sněhu to už nebavilo ani je. Ke všem nepříjemnostem spojeným s hlukem, pohybem dělníků a stavebním nepořádkem přibyly promočené stropy v učebnách. Veškeré volné dny tak personál školy trávil úklidem a stěhováním nábytku a pomůcek. Za to jim patří veliký dík! A poděkování patří i rodičům, kteří měli trpělivost a věřili, že jejich děti i za těchto okolností zvládnou učivo.

Veškeré útrapy jsme ale překonali a výsledek za to jistě stál - nové učebny, kabinet pro učitele a družina na půdě a nová jídelna a kuchyně s vybavením v původních prostorách sklepa.

Přejeme dětem, jejich učitelkám, učitelům, vychovatelkám a celému personálu školy, aby si užili poklidné prázdniny a těšili se do nově opravené školy!

Lucie Wittlichová a zastupitelé obce